

Arrest

nr. 279 895 van 8 november 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. MBOG
Jozef Buerbaumstraat 44
2170 MERKSEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 2 juni 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 mei 2022 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 juni 2022 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 14 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 mei 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater gelezen in combinatie met artikel 47/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 gelezen in combinatie met artikel 58 van het koninklijk besluit van 8

oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:
(...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene kwam op 18.09.2017 via Nederland de Schengenzone binnen in het bezit van een visum C, afgegeven door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Suriname met oog op familiebezoek in Nederland.

Gastheer/garant voor dit kort familiebezoek in Nederland was ene R.B. (...). Op 11.04.2018 diende betrokkene in België in toepassing van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980, een aanvraag gezinshereniging in, in functie van de Nederlandse onderdaan M.L.M. (...) (met RR nr. (...)), die op dat ogenblik nog wettelijk samenwonend was met betrokkenes zus, de Surinaamse onderdane R.M.A. (...). Betrokkene werd bij uitblijven van een beslissing van de DVZ op 22.10.2018 in het bezit gesteld van een F-kaart.

Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het Rijksregister blijkt dat de wettelijke samenwoning van betrokkenes zus en de heer M.L.M. (...) op 17.08.2021 officieel werd stopgezet en dat hij sedert 11.08.2021 werd ingeschreven op een ander adres.

Verder blijkt nergens uit het administratief dossier dat er thans nog enige vorm van afhankelijkheid bestaat tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 11.03.2022 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd aan betrokkene betekend op 24.03.2022.

Betrokkene legde daarop volgende stukken voor:

- arrest van de CR van Turnhout dd. 12.08.2020 waarbij de de referentiepersoon wegens handel in verdovende middelen en verboden wapenbezit werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar.
- een handgeschreven verklaring dd. 24.03.2022 van betrokkene waarin zij stelt dat haar zus volgend op de veroordeling van Dhr. M.L.M. (...), haar relatie met hem heeft beëindigd omdat hij een gevaar vormde voor hun gezin en dat zij hem na zijn vrijlating heeft opgedragen de wettelijke samenwoning te verbreken en zich op een ander adres in te schrijven.
- Deel van het verhoor van betrokkenes zus door de federale politie.

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart."

Wat de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42quater, §4, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 betreft, dient het volgende te worden opgemerkt:

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in artikel 42quater, §4, 4° van de wet van 15.12.1980 omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 4° niet van toepassing is.

Verder kan wel worden vastgesteld dat betrokkene en de referentiepersoon van 11.04.2018 tot 11.08.2021 officieel stonden ingeschreven op hetzelfde adres. Betrokkene voldoet bijgevolg aan het uitzonderingsgeval voorzien in artikel 42quater, §4, 1° van de wet.

Om het verblijfsrecht onder artikel 42quater, §4, 1° te kunnen behouden, is echter ook vereist dat zij voldoet aan de cumulatieve bestaansmiddelenvoorwaarde zoals voorzien in artikel 42quater, §4, 2e lid. Uit het administratief dossier blijkt echter niet dat betrokkene thans werknemer of zelfstandige is. Blijkens

de gegevens in de databanken van de sociale zekerheid (DOLSIS) heeft betrokkene sedert haar vestiging in België enkel stage- en studentenwerk verrichtte. Betrokkene legt zelf geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt teneinde te vermijden ten laste te vallen van het sociaal bijstandstelsel van het Rijk, noch dat zij lid is van een in het Rijk gevormde familie waarvan een persoon voldoet aan deze voorwaarden.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene verliet haar land van herkomst pas in september 2017 en meldde zich op 11.04.2018 aan bij de stad H. (...) om haar verblijfsaanvraag in te dienen. Zij verblijft thans iets meer dan vier jaar legaal in het Rijk, wat, zeker gezien haar leeftijd (20 jaar), een relatief korte periode is.

Gezien de korte verblijfsperiode van betrokkene in België, is het ook niet onredelijk te stellen dat betrokkene nog voldoende voeling moet hebben met haar herkomstland. Zelf voert ze in ieder geval geen elementen aan waaruit moet blijken dat de mate waarin zij bindingen heeft met haar herkomstland van die aard zouden zijn dat ze een bezwaar zouden vormen voor het nemen van deze beslissing.

Betrokkene heeft een minderjarig kind Y.C. (...), geboren te H. (...) op (...), waarvan zij de enige ouder is. Sedert 17.08.2021 wonen zij en haar zoon niet meer in bij de referentiepersoon. Het gezinsleven van moeder en zoon wordt aldus niet bedreigd, gezien beide geen verblijfsrecht meer hebben in het Rijk. Zij toont evenmin aan dat er nog enige afhankelijkheidsrelatie bestaat tegenover de referentiepersoon.

Het verblijfsrecht van betrokkenes andere zus, P.C. (...) werd eveneens beëindigd op 04.05.2022. Betrokkene toont niet dat er tegenover haar andere zus, R.M.A. (...), buiten de gewone familiale banden, enige afhankelijkheidsrelatie bestaat.

Betrokkenes gezinssituatie vormt bijgevolg evenmin een beletsel voor het nemen van deze beslissing gelet op het feit dat haar enig gezinslid thans illegaal in België verblijft.

Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat de huidige elementen niet aantonen dat betrokkene op een wijze is geïntegreerd in België dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan. Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain haar verblijfsrecht heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt haar recht op verblijf beëindigd. Haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980.

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar in België verblijvende zus.

Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met haar in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Suriname. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Suriname een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Suriname een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen.

Betrokkene zoon is slechts 1 jaar oud. Zijn zeer jonge leeftijd maakt zo net dat hij zich gemakkelijker zal kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Er liggen verder geen concrete elementen voor dat

betrokkenes zoon niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van zijn moeder kan opgroeien in hun land van herkomst, waardoor niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van het kind zal schaden. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RVV, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90). Er is geen sprake van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene of haar zoon."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesesemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *"doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60"*.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij in haar synthesesemorie de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat zij eveneens artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht.

3.1.1. De verzoekende partij zet het eerste middel in haar synthesesemorie uiteen als volgt:

"De verwerende partij stelt in zijn nota dat de bestreden beslissing correct gemotiveerd zou zijn. Ze verwijst hierbij naar het feit dat verzoekster heeft kunnen antwoorden om de door de verweerder aangehaalde argumenten.

De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij de motieven van de verwerende partij louter bekritiseerd heeft. Deze kritiek zou volgens de verwerende partij niet ernstig zijn.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, gaf verzoekster voldoende elementen die de nietigverklaring van de bestreden beslissing verantwoorden.

Aangaande de schrijnende situatie

Verzoekster legde voldoende elementen neer waaruit blijkt dat de referentiepersoon een serieus gevaar betekende voor het gezin. Deze feiten zijn ernstig en ze werden door de ordediensten gestraft.

Verzoekster legde uit dat ze slachtoffer werd van de houding van de referentiepersoon. De beëindiging van de relatie tussen de referentiepersoon en de zus van verzoekster drong zich op.

Het door verzoekster neergelegde vonnis van de correctionele rechtbank bevestigt de stelling van verzoekster.

De verwerende partij heeft echter met de voormelde stukken geen rekening gehouden bij de beoordeling van de schrijnende situatie.

Uit al het voorgaande blijkt dat de verwerende partij de bepalingen van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 geschonden heeft.

Aangaande de humanitaire bezwaren

De verwerende partij is van oordeel dat er in hoofde van verzoekster geen humanitaire bezwaar bestaat die het behoud van zijn verblijfsvergunning kan rechtvaardigen. De verwerende partij verwijst onder meer naar de duur van verzoekster in het Rijk alsmede haar leeftijd.

De duur van het verblijf van verzoekster in België kan in casu geen tegenindicatie zijn voor het behoud van haar verblijfsrecht.

Het feit dat verzoekster 20 jaar is en dat ze sedert meer dan vier jaar in onderbroken in het Rijk woont, kan niet betwist worden.

Gedurende haar verblijf in het Rijk studeert ze teneinde haar kans op een betere sociale en economische situatie te vergroten. Uit geen element blijkt dat ze ten laste is van de Staat. Ze vormt steeds een gezin met haar zus en deze laatste beschikt over voldoende bestaansmiddelen om voor zichzelf en voor verzoekster te zorgen.

Uit het voorgaande blijkt dat de door de verwerende partij aangehaalde elementen niet voldoende zijn om de beëindiging van het verblijf van verzoeker te verantwoorden.

Uit al het voorgaande blijkt dat de motivering van de bestreden beslissing verkeerd en of onvolledig is."

3.1.2. De wet van 29 juli 1991 voorziet dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op basis waarvan deze werd genomen. Er wordt immers verwezen naar artikel 42^{quater}, §1, (eerste lid,) 4° van de Vreemdelingenwet en naar artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Daarnaast wordt er verduidelijkt dat de verzoekende partij op 11 april 2018 in België een aanvraag gezinshereniging indiende in functie van de Nederlandse onderdaan M.L.M. die op dat ogenblik nog wettelijk samenwonend was met haar zus, de Surinaamse onderdane R.M.A., dat de verzoekende partij bij het uitblijven van een beslissing van de dienst vreemdelingenzaken op 22 oktober 2018 in het bezit werd gesteld van een F-kaart, dat haar situatie intussen totaal gewijzigd is, dat overeenkomstig de gegevens in het rijksregister blijkt dat de wettelijke samenwoning van haar zus en de heer M.L.M. op 17 augustus 2021 officieel werd stopgezet en dat hij sedert 11 augustus 2021 werd ingeschreven op een ander adres, dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat er thans nog enige vorm van afhankelijkheid tussen haar en de referentiepersoon bestaat, dat haar verblijfsrecht daarom overeenkomstig artikel 42^{quater}, §1, (eerste lid,) 4° van de Vreemdelingenwet kan worden beëindigd. Vervolgens wijst de verwerende partij er op dat de verzoekende partij, om rechtmatig een einde te kunnen stellen aan haar verblijf, op 11 maart 2022 werd verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen, dat dit verzoek aan haar werd betekend op 24 maart 2022, dat de verzoekende partij daarop de volgende stukken voorlegde: arrest van de correctionele rechtbank van Turnhout van 12 augustus 2020 waarbij de referentiepersoon wegens handel in verdovende middelen en verboden wapenbezit werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar, een door haar handgeschreven verklaring van 24 maart 2022 waarin zij stelt dat haar zus volgend op de veroordeling van de referentiepersoon haar relatie met hem heeft beëindigd omdat hij een gevaar vormde voor hun gezin en dat zij hem na zijn vrijlating heeft opgedragen de wettelijke samenwoning te verbreken en zich op een ander adres in te schrijven en een deel van het verhoor van haar zus door de federale politie. De verwerende partij gaat vervolgens over tot een beoordeling van de voorgelegde stukken en de daarin aangevoerde elementen, stelt dat, wat de elementen betreft die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in artikel 42^{quater}, §4, (eerste lid,) 4° van de Vreemdelingenwet omschreven, er niet kan blijken uit de beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar zij het slachtoffer van is of is geweest, dat het bijgevolg redelijk is te concluderen dat artikel 42^{quater}, §4, (eerste lid,) 4° niet van toepassing is, dat verder wel kan worden vastgesteld dat zij en de referentiepersoon van 11 april 2018 tot 11 augustus 2021 officieel stonden ingeschreven op hetzelfde adres, dat zij bijgevolg voldoet aan het uitzonderingsgeval voorzien in artikel 42^{quater}, §4, (eerste lid,) 1° van de Vreemdelingenwet, dat, om het verblijfsrecht onder artikel 42^{quater}, §4, (eerste lid,) 1° van de Vreemdelingenwet te kunnen behouden, het echter ook vereist is dat zij voldoet aan de cumulatieve bestaansmiddelenvoorwaarde zoals voorzien in artikel 42^{quater}, §4, tweede lid van de

Vreemdelingenwet, dat uit het administratief dossier echter niet blijkt dat zij thans werknemer of zelfstandige is, dat zij blijkens de gegevens in de databanken van de sociale zekerheid (DOLSI) sedert haar vestiging in België enkel stage- en studentenwerk heeft verricht en dat zij zelf geen enkel stuk voorlegt waaruit blijkt dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt teneinde te vermijden ten laste te vallen van het sociaal bijstandstelsel van het Rijk, noch dat zij lid is van een in het Rijk gevormde familie waarvan een persoon voldoet aan deze voorwaarden. De verwerende partij motiveert tevens, in het licht van de elementen waarmee rekening dient te worden gehouden overeenkomstig artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, over de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, haar leeftijd, de duur van haar verblijf in het Rijk, de mate waarin de verzoekende partij banden heeft met haar land van oorsprong en haar gezinssituatie, en komt uiteindelijk tot de conclusie dat de huidige elementen niet aantonen dat de verzoekende partij op een wijze in België geïntegreerd is dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan, dat het gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovengenoemde overwegingen niet inhumain lijkt om haar verblijfsrecht heden te beëindigen, dat haar recht op verblijf bijgevolg wordt beëindigd en haar F-kaart gesupprimeerd dient te worden. De verwerende partij stelt verder dat de verzoekende partij in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten binnen dertig dagen omdat haar legaal verblijf in België is verstreken en geeft tot slot nog weerslag van haar onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarbij zij motiveert dat de verzoekende partij een gezonde en volwassen persoon is waarvan mag worden verwacht dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar in België verblijvende zus, dat nergens uit het dossier blijkt dat zij daartoe niet in staat zou zijn, dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens slechts (hierna: het EHRM) van een door artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) beschermd gezinsleven kan gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt, dat uit niets blijkt dat een bevel haar zou verhinderen met haar in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of contact te houden via bezoeken door deze familie in Suriname, dat een eventuele schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet aannemelijk wordt gemaakt, dat uit het administratieve dossier evenmin blijkt dat een terugkeer naar Suriname een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM zou inhouden, dat haar zoon slechts één jaar oud is, dat zijn zeer jonge leeftijd maakt dat hij zich gemakkelijker zal kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving, dat er verder geen concrete elementen voorliggen dat haar zoon niet in een stabiele en veilige omgeving in de nabijheid van zijn moeder kan opgroeien in hun land van herkomst, waardoor niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van het kind zal schaden, en dat er geen sprake is van enige aangetoonde medische problematiek op haar naam of op naam van haar zoon.

Uit hetgeen wat volgt zal blijken dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat de motivering van de bestreden beslissing onvolledig is.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.1.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.1.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de *in casu* relevante bepalingen van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en die luiden als volgt:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

(..)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

(..)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

(..)

§ 4

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing: 1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

(...)

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoont tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5

De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

3.1.5. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij op 11 april 2018 in België een aanvraag gezinshereniging indiende in functie van de Nederlandse onderdaan M.L.M. die op dat ogenblik nog wettelijk samenwonend was met haar zus, de Surinaamse onderdaan R.M.A., dat de verzoekende partij bij het uitblijven van een beslissing van de dienst vreemdelingenzaken op 22 oktober 2018 in het bezit werd gesteld van een F-kaart, dat haar situatie intussen totaal gewijzigd is, dat overeenkomstig de gegevens in het rijksregister blijkt dat de wettelijke samenwoning van haar zus en de heer M.L.M. op 17 augustus 2021 officieel werd stopgezet en dat hij sedert 11 augustus 2021 werd ingeschreven op een ander adres, dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat er thans nog enige vorm van afhankelijkheid tussen haar en de referentiepersoon bestaat, vaststellingen die door de verzoekende partij niet worden betwist.

Artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het verblijf kan beëindigd worden wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is, tenzij de gezamenlijke vestiging ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan één jaar in het Rijk, zoals bepaald in artikel 42^{quater}, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, en "voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.", zoals gesteld in artikel 42^{quater}, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij op zich niet betwist dat zij onder het toepassingsgeval van artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet valt, op grond waarvan de verwerende partij een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie. In de bestreden beslissing wordt verder gemotiveerd dat de verzoekende partij en de referentiepersoon van 11 april 2018 tot 11 augustus 2021 officieel stonden ingeschreven op hetzelfde adres, dat zij bijgevolg voldoet aan het

uitzonderingsgeval voorzien in artikel 42^{quater}, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, doch ook dat, om het verblijfsrecht onder artikel 42^{quater}, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet te kunnen behouden, het echter ook vereist is dat zij voldoet aan de cumulatieve bestaansmiddelenvoorwaarde zoals voorzien in artikel 42^{quater}, §4, tweede lid, dat uit het administratief dossier echter niet blijkt dat zij thans werknemer of zelfstandige is, dat zij blijkens de gegevens in de databanken van de sociale zekerheid (DOLSIS) sedert haar vestiging in België enkel stage- en studentenwerk heeft verricht en dat zij zelf geen enkel stuk voorlegt waaruit blijkt dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt teneinde te vermijden ten laste te vallen van het sociaal bijstandsstelsel van het Rijk, noch dat zij lid is van een in het Rijk gevormde familie waarvan een persoon voldoet aan deze voorwaarden. Laatste vaststelling wordt door de verzoekende partij wel betwist, doch geenszins weerlegt of ontkracht, zoals zal blijken uit wat volgt.

3.1.6. In een eerste middelonderdeel ontwikkelt de verzoekende partij kritiek op de motieven in de bestreden beslissing omtrent de *in casu* niet aanvaarde uitzonderingsgrond inzake bijzonder schrijnende situaties, zoals die wordt omschreven in artikel 42^{quater}, §4, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij motiveerde hierover als volgt: *“Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in artikel 42^{quater}, §4, 4° van de wet van 15.12.1980 omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42^{quater}, §4, 4° niet van toepassing is.”*

3.1.7. De verzoekende partij betoogt dat zij voldoende elementen neerlegde waaruit blijkt dat de referentiepersoon een serieus gevaar betekende voor het gezin, dat deze feiten ernstig zijn en door de ordediensten werden gestraft, dat zij uitlegde dat zij slachtoffer werd van de houding van de referentiepersoon, dat de beëindiging van de relatie tussen de referentiepersoon en haar zus zich opdroeg, dat het door haar neergelegde vonnis van de correctionele rechtbank haar stelling bevestigt en meent dat de verwerende partij met voormelde stukken geen rekening heeft gehouden bij de beoordeling van de schrijnende situatie.

De Raad merkt vooreerst op, het weze herhaald, dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij aan de uitzonderingsgrond van artikel 42^{quater}, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet voldoet. De verzoekende partij toont niet aan welk belang zij heeft bij haar betoog dat erop gericht is aan te tonen dat er eveneens sprake is van een uitzondering in de zin van artikel 42^{quater}, §4, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Immers leidt het loutere voldoen aan meerdere uitzonderingsgronden opgesomd in artikel 42^{quater}, §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet tot een andere uitkomst dan de beëindiging van het verblijf, daar, zoals zal blijken uit wat volgt, de verzoekende partij er geenszins in slaagt de motieven omtrent de *“cumulatieve bestaansmiddelenvoorwaarde”* zoals voorzien in artikel 42^{quater}, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, met name *“werknemer of zelfstandige (...) zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden (...) beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”* te weerleggen of te ontcrachten of aan te tonen dat de concrete motieven hieromtrent foutief of kennelijk onredelijk zijn. De eventuele vaststelling dat de verzoekende partij voldoet aan de uitzonderingsgrond inzake bijzonder schrijnende situaties, zoals bepaald in artikel 42^{quater}, §4, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, kan in die zin dan ook geen aanleiding geven tot de vernietiging van de thans bestreden beslissing, daar ook in het geval sprake is van voormelde uitzonderingsgrond aan de cumulatieve voorwaarde van artikel 42^{quater}, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient voldaan te zijn en dit *in casu* aldus niet het geval is zoals blijkt uit de bestreden beslissing.

Het is dan ook geheel ten overvloede dat de Raad vaststelt dat de verzoekende partij niet kan gevolgd worden in haar betoog.

Door louter te stellen dat zij voldoende elementen neerlegde waaruit blijkt dat de referentiepersoon een serieus gevaar betekende voor het gezin, dat deze feiten ernstig zijn en door de ordediensten werden gestraft, dat zij uitlegde dat zij slachtoffer werd van de houding van de referentiepersoon, dat de beëindiging van de relatie tussen de referentiepersoon en haar zus zich opdroeg, dat het door haar neergelegde vonnis van de correctionele rechtbank haar stelling bevestigt, blijkt dat de verzoekende partij het oneens is met de motieven van de bestreden beslissing doch slaagt zij er niet in deze motieven te weerleggen of te ontcrachten. De verzoekende partij meent dat zij elementen heeft voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon een serieus gevaar betekende voor het gezin en wijst op de ernst van de

door de referentiepersoon gepleegde feiten, de hem opgelegde straf en het vonnis waarin deze straf werd uitgesproken maar maakt daarmee niet aannemelijk dat zij slachtoffer is of is geweest van de door de referentiepersoon gepleegde feiten noch van een bijzonder schrijnende situatie. Waar zij stelt dat zij uitlegde dat zij slachtoffer werd van de houding van de referentiepersoon, blijkt uit haar neergelegde verklaring niet dat zij verduidelijkt waaruit de bijzonder schrijnende situatie voor haar bestond of waaruit zou dienen te blijken dat de houding van de referentiepersoon in haar hoofde een bijzonder schrijnende situatie in de zin van artikel 42^{quater}, §4, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet uitmaakt. Zij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij met bepaalde elementen ten onrechte geen rekening heeft gehouden of hierover niet heeft gemotiveerd. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, werd in de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met de door haar voorgelegde stukken, met name met een arrest van de correctionele rechtbank van Turnhout van 12 augustus 2022, een handschreven verklaring van 24 maart 2022 en een deel van het verhoor van haar zus door de federale politie. Alsnog besloot de verwerende partij dat er niet kan blijken uit de voor haar dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar de verzoekende partij het slachtoffer van is of is geweest. De verzoekende partij laat na toe te lichten welk stuk de verwerende partij ten onrechte niet in rekening heeft genomen en maakt aan de hand van haar betoog geenszins aannemelijk dat de verwerende partij op basis van de voorliggende stukken op foutieve of kennelijk onredelijke wijze tot voornoemde conclusie is gekomen.

In zoverre de verzoekende partij met haar betoog de Raad zou uitnodigen tot een herbeoordeling van de feiten, benadrukt de Raad dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006. nr. 2479/001, 94). De Raad treedt op als annulatierechter en heeft zich dus niet over de opportuniteit van de bestreden beslissing uit te spreken. De Raad kan zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van het bevoegde bestuur.

3.1.8. In een tweede middelonderdeel ontwikkelt de verzoekende partij kritiek op de motieven van de bestreden beslissing omtrent het beschikken over voldoende bestaansmiddelen. De verwerende partij motiveerde hierover als volgt:

“Om het verblijfsrecht onder artikel 42^{quater}, §4, 1° te kunnen behouden, is echter ook vereist dat zij voldoet aan de cumulatieve bestaansmiddelenvoorwaarde zoals voorzien in artikel 42^{quater}, §4, 2e lid. Uit het administratief dossier blijkt echter niet dat betrokkene thans werknemer of zelfstandige is. Blijkens de gegevens in de databanken van de sociale zekerheid (DOLSI) heeft betrokkene sedert haar vestiging in België enkel stage- en studentenwerk verrichtte. Betrokkene legt zelf geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt teneinde te vermijden ten laste te vallen van het sociaal bijstandsstelsel van het Rijk, noch dat zij lid is van een in het Rijk gevormde familie waarvan een persoon voldoet aan deze voorwaarden.”

De verzoekende partij betoogt dat zij gedurende haar verblijf in het Rijk studeert teneinde haar kans op een betere sociale en economische situatie te vergroten, dat uit geen element blijkt dat ze ten laste is van de Staat, dat zij steeds een gezin vormt met haar zus en dat deze laatste beschikt over voldoende bestaansmiddelen om voor zichzelf en voor haar te zorgen, maar gaat er met haar betoog aan voorbij dat het haar, overeenkomstig, artikel 42^{quater}, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet toekwam om aan te tonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en haar familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet. De verzoekende partij voert geenszins aan dat zij de nodige stukken hieromtrent aan de verwerende partij heeft bezorgd. Evenmin blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier. Het is dan ook niet foutief of kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij thans werknemer of zelfstandige is, dat zij zelf geen enkel stuk voorlegt waaruit blijkt dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt teneinde te vermijden ten laste te vallen van het sociaal bijstandsstelsel van het Rijk, noch dat zij lid is van een en in het Rijk gevormde familie waarvan een persoon voldoet aan deze voorwaarden, minstens maakt de verzoekende partij met voornoemd betoog het tegendeel niet aannemelijk. In zoverre de verzoekende partij meent dat haar zus, met wie zij verklaart nog steeds een gezin te vormen, beschikt over voldoende bestaansmiddelen om voor zichzelf en voor haar te zorgen, toont zij dit ter gelegenheid van haar syntheseseminarie evenmin aan met de nodige stavingstukken.

3.1.9. De verzoekende partij betoogt verder nog dat het feit dat zij 20 jaar is en dat zij sedert meer dan vier jaar onderbroken (lees: ononderbroken) in het Rijk woont niet kan worden betwist. De Raad kan slechts opmerken dat de verwerende partij dit geenszins betwist en zelfs erkent door in de bestreden beslissing te stellen dat de verzoekende partij thans iets meer dan vier jaar legaal in het Rijk verblijft, wat, zeker gezien haar leeftijd (20 jaar), een relatief korte periode is. De verzoekende partij meent dat de duur van het verblijf in België geen tegenindicatie kan zijn voor het behoud van het verblijfsrecht. Hieruit blijkt dat de verzoekende partij het oneens is met de bestreden beslissing, doch weerlegt, noch ontkracht hiermee de motieven dat zij haar land van herkomst pas verliet in september 2017, dat zij thans iets meer dan vier jaar legaal in het Rijk verblijft, wat gezien haar leeftijd (20 jaar) een relatief korte periode is, dat het gezien de korte verblijfsperiode in België niet onredelijk is te stellen dat zij nog voldoende voeling moet hebben met haar herkomstland, dat ze zelf geen elementen aanvoert waaruit moet blijken dat de mate dat zij bindingen heeft met haar herkomstland van die aard zouden zijn dat ze een bezwaar zouden vormen voor het nemen van de bestreden beslissing, dat het, gelet op het geheel van de overwegingen in de bestreden beslissing betreffende de humanitaire elementen, niet inhumaan lijkt om haar verblijfsrecht te beëindigen.

3.1.10. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat *“de door de verwerende partij aangehaalde elementen niet voldoende zijn om de beëindiging van het verblijf (...) te verantwoorden”* noch dat de motivering van de bestreden beslissing *“verkeerd en of onvolledig”* is.

3.1.11. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt aldus niet.

3.1.12. Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij in haar synthesesemorie de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

3.2.1. De verzoekende partij licht het tweede middel in haar synthesesemorie toe als volgt:

“De bestreden beslissing schendt de bepalingen van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens luidt als volgt: (...)

Het recht op bescherming van het gezinsleven of familieleven mag ingeroepen worden door alle rechtssubjecten die de facto een gezin vormen.

Verzoekster in casu vormt een gezin in België samen met haar zus en haar Nederlandse nichten en neven. Heel deze familie verblijft onder eenzelfde dak.

De Zus van verzoekster is gemachtigd tot verblijf van onbepaalde duur in het Rijk en ze zorgt financieel voor het gezin.

Het aan verzoekster gegeven bevel om het grondgebied te verlaten betekent dat zij niet in België mag blijven, hetgeen een scheiding met haar familie met zich meebrengt.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 8 EVRM schendt.”

3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de

taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren maar gaat hij na of het bestuur niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegeven van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900)

3.2.3. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing

3.2.4. De verzoekende partij wijst in haar synthesesamenvatting vooreerst op een gezinsleven met haar zus.

3.2.5. In de bestreden beslissing wordt hierover gemotiveerd als volgt:

"Betrokkene toont niet dat er tegenover haar andere zus, R.M.A. (...), buiten de gewone familiale banden, enige afhankelijkheidsrelatie bestaat. (...)

Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar in België verblijvende zus. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015)."

3.2.6. De Raad wijst erop dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt, in beginsel hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin, zijnde gehuwden of partners in een stabiele *de facto* relatie en, desgevallend, hun minderjarige kinderen (EHRM (GK) 9 oktober 2003, Slivenko/Letland, § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van het voormelde artikel 8 indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het EHRM oordeelt dat *'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden'* (EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36; EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34). De afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. *In casu* moet dan ook een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie bestaan tussen de verzoekende partij en haar zus.

Door louter voor te houden dat zij een gezin vormt met haar zus en dat zij onder hetzelfde dak verblijven, toont zij niet aan er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid anders dan de gewone affectieve en emotionele banden. Samenwonen wijst op zichzelf niet op bijkomende elementen van afhankelijkheid. Voorts beperkt de verzoekende partij zich tot de loutere bewering dat haar zus financieel voor het gezin zorgt zonder dit concreet te staven zodat zij in die zin ook niet aannemelijk maakt dat er *in casu* sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De verwerende partij heeft in de thans bestreden beslissing dan ook terecht gemotiveerd, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan, dat de verzoekende partij niet aantoonde dat er tegenover haar andere zus, R.M.A., buiten de gewone familiale banden, enige afhankelijkheidsrelatie bestaat en dat de verzoekende partij een gezonde en volwassen persoon is waarvan mag worden verwacht dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar in België verblijvende zus. De verzoekende partij maakt het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Gelet op het niet voorhanden zijn van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, minstens toont de verzoekende partij het bestaan hiervan niet aan, diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM.

3.2.7. In zoverre alsnog wordt aangenomen dat er in voorliggende zaak sprake is van een effectief gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen de verzoekende partij en haar zus, wijst de Raad erop dat er sprake is van een beëindiging van het verblijfsrecht. Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de Staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de Staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

3.2.8. De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing de hypothese onderzocht van het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven van de verzoekende partij met haar zus en is overgegaan tot een belangenafweging en dit als volgt:

“Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met haar in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Suriname.”

Door louter voor te houden dat het bevel een scheiding met haar familie met zich meebrengt, toont de verzoekende partij niet aan dat voornoemde motieven in strijd zijn met artikel 8 van het EVRM.

3.2.9. In zoverre de verzoekende partij zou doelen op het gezinsleven met haar zus P.C., stelt de Raad ook hier vast dat door louter voor te houden dat zij een gezin vormt met haar zus en dat zij onder hetzelfde dak verblijven, de verzoekende partij niet aantoonde dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid anders dan de gewone affectieve en emotionele banden. Samenwonen wijst op zichzelf niet op bijkomende elementen van afhankelijkheid. Voorts beperkt de verzoekende partij zich tot de loutere bewering dat haar zus financieel voor het gezin zorgt zonder dit concreet te staven zodat zij in die zin ook niet aannemelijk maakt dat er *in casu* sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid.

Gelet op het niet voorhanden zijn van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, minstens toont de verzoekende partij het bestaan hiervan niet aan, diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat het *“verblijfsrecht van betrokkene andere zus, P.C. (...) (...) eveneens (werd) beëindigd op 04.05.2022”*. Door te stellen dat haar zus gemachtigd is tot verblijf van onbepaalde duur in het Rijk gaat zij voorbij aan voormelde motieven, minstens toont zij niet aan dat haar zus P.C. heden gemachtigd is tot verblijf van onbepaalde duur in het Rijk.

3.2.10. Waar de verzoekende partij overigens nog stelt dat zij een gezin vormt met haar Nederlandse nichten en neven en onder hetzelfde dak verblijft, laat zij na concreet toe te lichten wie haar nichten en neven zijn zodat zij in die zin ook geenszins een beschermingswaardig familie- en gezinsleven aannemelijk maakt.

3.2.11. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.12. Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER